

z Paluby a Podpalubí

... Spíše je vaše srdce plné zármutku, že jsem vám to pověděl. Ale já vám říkám pravdu:

Je to pro vás dobré, abych odešel.

Jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám. (Jan 16,5-11)

Střídání kněží v naší farnosti se odehrálo netypicky, ale

velmi symbolicky na slavnost Seslání Ducha svatého. Pán Ježíš nás po celou svatodušní nověnu v evangeliu sv. Jana přesvědčoval, že odcházení neznamena jen zármutek, ale také radostné očekávání toho, co přijde. To, co přichází od Boha – a střídání farářů jistě přichází od Boha! – je vždy pro nás dobré. Je potřeba tomu udělat v našich srdcích prostor, protože to budou věci nové. Využijme naplno tuto Boží nabídku k růstu a obohacení svého duchovního života. Nechme se přetvářet, a přetvářet svoji farnost, Božím Duchem.

Otče Miloši, vítáme Vás a těšíme se na nové výzvy.

32 / červen 2026

Rozloučení s otcem
Josefem Ptáčkem
17. 5. 2026, po 15
letech jeho služby

*Mnoho dalších
krásných fotek najdete
na Clovekavira.cz*

To, že tady dnes můžeme být, si určitě zasluhuje velké díky jednomu velmi výjimečnému člověku. Díky Josefovi se podařilo něco, v co už téměř nikdo nedoufal – že v naší farnosti jednou bude stát tak nádherný kostel. Josef pro nás byl opravdovým knězem který dokázal zároveň být našim přítelem, rádcem, pomocníkem, užasným pastýřem a také člověkem, který nám ukázal, že jít si za výmí smy má opravdu smysl. Vedl nejen nás blíže k Bohu, ale pomohl této cestu najít i mnoha lidem kteří ho dříve vůbec neznali. A za to všechno si od nás více než zasluhuje obrovské poděkování. I když vás teď čeká nová a velmi důležitá služba generálního vikáře, věříme, že budete stejně skvělou oporou a inspirací pro ostatní, jako jste vždy byl vy pro nás. Přejeme vám do této nové role hodně síly, radosti, Božího požehnání a také lidi, kteří při vás budou stát tak, jako jste vy vždy stál při nás. A protože slova díky někdy sama nestačí, chtěli bychom vám naši vděčnost vyjádřit i několika dárky, které snad alespoň trochu ukážou, jak moc si všeho, co jste pro nás udělal, vážíme.

(Sepsala a přednesla
Pavlaína Mácová)

Co nás čeká

- **Ve čtvrtek 4. června** v 18:00 nám historik František Kolouch objasní souvislosti **případu Babice** a osudy jeho dvou kněžských obětí, **Václava Drboly a Jana Buly**, kteří budou 6. června v Brně blahořečeni. Součástí prezentace jsou **výstavní panely**, které budou k prohlédnutí do 21. 6. v hale KC.

- **Ve čtvrtek 11. června** v 19:00 navštíví **Literární kavárnu** dominikánský kněz **Kliment Mikulka**, který nám objasní povahu cyrilometodějské mise v kontextu světových dějin církve. Pochopíme její jedinečnost a **obrovský význam Konstantina a Metoděje** nejen pro počátky naší slovesnosti (což se nedalo zatajit ani v socialistických školách), ale i pro podobu a vývoj naší víry.

- V sobotu 13. 6. přistoupí naši prvokomunikanti ke své 2. svaté zpovědi a naši malí katechumeni budou mít 2. skrutinium. Den poté, **v neděli 14. 6.**, bude katechumenům udělen křest a všem první svaté přijímání. Doprovázejme je svými modlitbami, ať vnímají Boží lásku nejen v tyto mimořádné okamžiky, ale po celý život.

*Modlitba
za
bezpečný svět*
CURAÇAO

pondělí 6. července 2026

18.00 mše svatá za Curaçao

18.45 komponovaný večer o Curaçao

- reálie o Curaçao (Matěj Mosler)
- historické a náboženské souvislosti (P. Miloš Szabo)
- aktuality z Curaçao (Jiří Václavek)

kostel
Krista Spasitele
PRAHA-BARRANDOV

- **6. července, 3. srpna a 31. srpna** pokračuje **Modlitba za bezpečný svět**. V době globálního napětí je nutné budovat porozumění a duchovní propojení. Proto se každé první pondělí v měsíci budeme setkávat při mši svaté, modlitbě, povídání a besedě, věnované vždy jiné zemi. P. Miloš Szabo nyní přenesl svůj projekt na Barrandov, do své nové farnosti. Červencový večer bude věnován **Curaçao**, srpnový **Jersey** a zářijový (přesunutý na konec srpna) bude patřit **Izraeli**. Sledujte informace na webu a ve vývěškách.

- **6. července** bude v prostorách komunitního centra instalována výstava s názvem **Kříž(k)ovou výšivkou blíž k Bohu**. V rámci farní kávy **19. 7.** nám bude autorka **Diana Horkavcová** povídat nejen o výšivce, ale také o kyčelních náhradách, jejichž technologií se zabývá profesionálně. Výstava bude prodejní a výtěžek půjde na konto farní charity.

- **Farní dovolená** proběhne beze změny v termínu **26. 7. – 2. 8. 2026** v klášteře Teplá. Přednášky povedou lektori Ignác Mucha a jeho bratr Petr s manželkou Adélou. Program pro děti bude opět zajišťovat David Ucháč se svým týmem. Jediná změna spočívá v tom, že ani otec Miloš, ani otec Josef se nemohou farní dovolené zúčastnit. Předpokládá se tedy, že se více využije možnost mší svatých v klášteře. Do zahájení farní dovolené ještě všichni obdržíte podrobný program. **Prosíme, abyste zaslali své přihlášky co nejdříve, nejlépe do 15. června 2026.** Od vedení hotelu Klášter Teplá máme rezervovaný určitý počet pokojů. Pokud včas nenahlásíme obsazenost, budou zbylé pokoje nabídnuty jiné skupině hostů. Za organizační výbor se na vás těší Jaroslav Tupý (email: jaroslav.tupy@email.cz, tel. 602 352 001).
- **10. srpna** oslavíme v Jinonicích sv. **Vavřince** poutní mši svatou a tradičním hřbitovním posezením/postáním s kávou a koláčky. Doufejme, že se dostaví i pan ing. Karas, aby byla slavnost plná a úplná 😊

Zeptali jsme se pana faráře

Otče Miloši, máte před jménem i za jménem mnoho titulů, co znamenají a na jakých učilištích jste je získal?

Ty tituly běžně nepoužívám, jsou pouze pro úřední účely, když se zejména v českém prostředí někdy setkáváme s tím, že úředníci, kteří mají u svých jmen tituly Bc. (bakalář) anebo Dis. (diplomovaný specialista), což jsou nejnižší dosažené tituly u nás, v kontaktu s kněžími (ale i jinými vzdělanými lidmi) chovají arogantně nebo povýšenecky, jako by kněží neuměli nic jiného než sloužit bohoslužby, čímž nijak nepodceňuji tuto složku svého duchovního povolání. Postupně jsem po svém kněžském svěcení ještě studoval pedagogiku,

právo a teologii, a to na Slovensku, v Polsku, Francii a v Čechách, než jsem si řekl „dost“. O tituly mi opravdu nikdy nešlo. I když si s lidmi od začátku svého kněžství vykám, jsem moc rád, když ti, kteří mě mají rádi, mi dovolí, abychom se vzájemně oslovovali křestním jménem.

Vyučoval jste také právo na Katolické teologické fakultě, která v posledních letech prochází krizí. Na které straně stojíte, liberální, nebo konzervativní? :-)

Na pražské KTF už právo nevyučuji, už několik let ho přednáším na Pedagogické fakultě UHK v Hradci Králové. Když jsem před mnoha lety začínal přednášet v Praze, už tam byly velké tlaky a velmi rychle jsem zjistil, že pokud se nepovede propojit akademický sbor, zmírnit toto rozdělení na dvě názorové skupiny, přičemž každá si přisvojuje pozici spasitele katolické fakulty před tou druhou, spor rychle přeroste i do studentských řad a povede k eskalaci napětí, které bude velmi špatným svědectvím jak o jednotě, k níž má vést naše následování Ježíše, tak i o samotné katolicitě, která ve svém slově obsahuje termín

všeobecnosti a univerzality. Naivně jsem si myslel, že jako katolický kněz a právník, který přichází zvenčí, budu moci být mostem mezi těmito skupinami, o což jsem se snažil i jako člen akademického senátu. Bohužel jsem nebyl dostatečně dobrým ani pro jednu skupinu. Pro ty, kteří byli považováni za

liberální, jsem byl příliš konzervativní, zatímco pro ty, kteří se sami řadili ke konzervativnímu křídlu, jsem byl přílišným liberálem.

Osobně si myslím, že by se katolické vedení u nás mělo inspirovat z dějin církve, která byla v minulosti už nejednou rozdělena: když se například dostala do situace, že ji mělo vést několik papežů, a ani jeden nedokázal ustoupit, bylo potřebné, aby odstoupili všichni, včetně toho pravého s apoštolskou posloupností, a jmenován byl někdo nový, který nepatřil ani do jedné z těchto rivalských skupin.

Jste také literát, můžete nám přiblížit oblast svého spisovatelského zájmu?

Pokud mi je něčeho líto, co jsem poslední roky musel opustit, tak je to právě psaní knih. Poslední mi vyšla v roce 2017, takže je to už dlouhá doba. Protože jsem na předchozích postech kromě farářské práce církvi pomáhal jako právník, krizový manažer a stavař, na mentální inspiraci literáta nezbýval čas ani síla. Rád bych se však k psaní vrátil a věřím, že mi i zdejší komunita umožní postupně dokončit aspoň něco z toho, co mám v hlavě a v počítači rozpracované. Ať už jde o další díl encyklopedie o osobnostech pohřbených na Olšanských hřbitovech, pokračování úvah Žít podle Bible, příručku manželského práva nejen pro soudce anebo třetí z řady svátostných knížek, kdy po zpovědi a manželském slibu bude řeč o svátosti nemocných.

Čím byste chtěl být, kdybyste nebyl farář ani právník ani spisovatel?

Asi to není o tom, čím bych chtěl být já, ale čím jsem snad mohl být anebo co všechno mi bylo za ty kněžské roky nabízeno. Jedna z profesí, které jsem měl jako preferenci v době, kdy jsem o kněžství neuvažoval a kdy jsem měl vážný partnerský vztah, byla medicína. Pak jsem už jako mladý kněz, myslím, že úspěšně vedl rezort církevního školství na Slovensku i jako školní inspektor a učitel. Asi by mě bavilo i průvodcování nebo psychoterapie, ale to vše je pouhá teorie, protože jsem šťastným knězem, a byl bych rád, aby to bylo na mně znát, a to nejen u oltáře.

Prošel jste v církvi mnoho farářských míst, dostal jste mnoho úkolů a oficií: které z nich považujete za své osobní poslání, místo své „osobní realizace“?

Jsem ještě ze staré školy, která byla vedena k tomu, že ke kněžství patří poslušnost. Pro mě to tedy není pouhé prázdné slovo, ale realita, součást mého poslání. Věřím, že všude, kam jsem byl poslán, i když se mi tam nechtělo jít anebo to nebylo zcela podle mého gusta, jsem něco měl vykonat a nechat tam kus sebe. S tímto postojem přicházím i do Hlubočep. Rád bych zde daroval vše, co umím a co ještě dokážu dát. I když moc doufám, že již vzhledem k mému věku budete ke mně milosrdní a chápat, pokud se mi něco nepovede tak, jak byste si nejen vy, ale i já sám přál. ☺

Chcete v naší farnosti napřít síly spíše směrem dovnitř (farní formace), nebo směrem ven – evangelizace, apoštolát?

Jsou to dvě strany stejné mince. Sůl, která je sama pro sebe, ztrácí důvod existence, protože je určena k tomu, aby byla vložena do jídla. Lampa, která je postavena pod postel, neplní svůj účel, protože má svítit a svým světlem naplňovat prostor, do kterého byla umístěna. To je Ježíšovo slovo, nikoli můj názor. Pastorační kněz, kterému byla svěřena farnost, by měl tedy dbát o obojí: jak o správnou katechetickou formaci svých farníků, kteří už jsou „součástí stáda“, tak i o získávání těch, kteří stojí mimo církve a buď nenašli odvahu do ní vstoupit, anebo ani nechtějí, a to velmi často i proto, že my sami pro ně nejsme dostatečným vzorem. Nebojme se proto přijmout fakt, že dobrý farář bude více požadovat od těch, kterým už bylo více dáno (včetně svátostí a Božích milostí, které z nich dostávají), než od těch, kteří víru buď nemají vůbec anebo ji mají z různých důvodů jinou. Měli bychom doopravdy umět říct, že jsme neužiteční služebníci, protože děláme pouze to, co máme dělat. A nevyvyšovat se nad ty, kteří jsou v různých oblastech jiní.

Které skupiny ve farnosti potřebují podle vás nejvíc péče a pozornosti a kam ji chcete především napřít?

Protože jsem byl při své kněžské formaci ovlivňován svatým Vincentem de Paul a jeho Misijní společností, vnímám své ustanovení farářem do sídlištního prostředí Barrandova jako své závěrečné poslání, v němž se mohu ke své základní formaci vrátit. Využít svá charismata a nebát se jít i mezi ty skupiny obyvatel naší územní farnosti, kam asi běžně kněz nechodí. Chci se nejbližší týdny a měsíce modlit za to, abych rozeznal, co mohu udělat pro nevěřící, pro hledající, pro lidi, kteří žijí na okraji společnosti, pro ty, kteří se v církevních komunitách necítí dobře anebo nevnímají, že Kristova láska skrze nás je určena i pro ně. Ale také se chci a budu modlit za to, aby mě v tom moje farnost podporovala, aby mi věřila a abychom se měli rádi. Pokud se tato misijní stránka mého povolání bude moct rozvíjet, nebude to pouze má zásluha ani pouze Boží milost, ale naše společné evangelizační dílo.

Co byste nám všem vzkázal na závěr tohoto rozhovoru?

Chci popřát všem pokojné léto, dostatek odpočinku, ale i ochotu k restartu, aby nám po návratu z dovolených a prázdnin nechyběla chuť, ochota ani síla na sobě pracovat. Je to možná náročná, úzká a někdy i trnitá cesta, ale jsme na ní společně. Budu rád, když to nebudou ani z mé strany prázdná slova, ale budete to vnímat i v realitě.

✓ **17. dubna** byl pro veřejnost otevřen **Dvorecký most**, který spojil protilehlé břehy Vltavy přímo pod Zlíchovem. Nejen že to k nám mají najednou velmi blízko Podolští, Braničtí i Modřanští, ale navíc se na náš farní kostel otvírají krásné nové výhledy, které si dříve mohli užít jen vodáci. Kostel si tak přímo říká o novou sérii fotografií s pozadím Dívčích hradů. Těšíme se, až nám je pošlete do redakce!

✓ **22. dubna** žáci Veselé školy v Soukenické ulici na Novém Městě **uklidili lesík za kostelem**, a to nejen naši část. Děti (bylo jich asi 25) vyfasovaly rukavice, pytle a podrobnou bezpečnostní instruktáž, a vydaly se do temných zákoutí lesa hledat poklady. Sestavily by z nich celé bydlení i s autem a počítačem, ale spořádaně odevzdaly všechny nálezy do přistaveného kontejneru, jehly a stříkačky pak místní policejní hlídce. K dětem se přidali i místní obyvatelé, kteří kvitovali úklid lesa s povděkem. Bohužel mu ta uklizenost dlouho nevydržela... I tak moc děkujeme dětem za odvalu i pedagogům za zorganizování této Veselé akce.

✓ **5. května** se z vernisáže fotografií Dagmar Ultzenové vyvinul velmi zajímavý večer na téma **paliativní péče**, umírání, domácích

hospiců a doprovázení ke smrti. Debata s MUDr. Annou Kočovskou, lékařkou z hospice Cesta domů a Záchrané služby SČK, Gabrielou Suchlovou, vedoucí sestrou z Křižovnického domácího hospicu, a samotnou Dagmar Ultzenovou, sestrou paliativního oddělení v nemocnici pod Petřínem, nebrala konce. Otevřely se velmi nesnadné otázky, jako je smysl bolesti, možnost eutanazie, institut „Dříve vysloveného přání“ a mnohá další, doslova smrtelně vážná témata.

Umírání dostalo toho večera díky ženám, které se s ním dennodenně setkávají, krásnou a laskavou tvář.

✓ Během května opět zaplnil chodbu KC oblíbený **bazárek**. Zdá se sice, že věci mnohem spíše přibývají, než mizí, ale bazárek má i jinou, možná důležitější rovinu: snadno zprostředkovává nová přátelství mezi barrandovskými maminkami a farností. Oblíbený je nejen maminkami a babičkami, ale především dětmi, které využívají jeho potenciál během kroužků a společenských událostí v komunitním centru.

✓ V neděli **17. května** jsme se **loučili s naším milým otcem Josefem**. Kostel byl zcela zaplněn farníky, na kterých se na první pohled poznalo dojetí, vděčnost, možná trochu smutku, a občas i hluboký povzdech, proč nám otec Josef ten kostel nepostavil větší – „vždyť se sem už teď nemůžeme vejít, chybí vzduch!“ Na konci mše svaté přinesla dětská delegace s dary od farnosti. Děkovného projevu se ujala Pavlína Mácová, která ho sama napsala i přednesla (Pavlínko,

hledáme nového redaktora farního zpravodaje, proč už do něj dávno nepíšeš?). I ostatní děti byly přímo „k sežrání“, když předávaly otci Josefovi bankovku větší než ony samy v hodnotě 143 000 (vybráno farností během dvou týdnů!), a některé dosti cenné věcné dary z této částky zakoupené – „aby se předešlo Josefovu pokušení rozdat všechny peníze na charitu,“ jak pravila Ivana Dufková při rozbalování dárků. Jedním z darů byly krásné mechanické hodinky

Prim, tajné přání otce Josefa prozrazené tajnými informátory, a dále nový počítač, který opravdu už potřeboval. Nejcennější dar, který se „nedá penězi vyčíslit“ – též podle slov Ivanky – byl kalendář modliteb. Každý den v budoucím roce, počínaje 17. květnem 2026, se někdo z farníků (nebo farních rodin) zavázal k modlitbě za Josefa a na jeho úmysly. Ochota a rychlost, s jakou se všichni do tohoto společného díla vložili (během týdne bylo zaplněno všech 365 políček!) ukázaly náš vztah k Josefovi ještě zřetelněji než hmotné dary. Tak bude první rok svého nového officia – a věříme, že i dále – nový generální vikář nesen a podpírán modlitbami svých bývalých farníků.

Kalendář je k nahlédnutí v recepci KC nebo elektronicky na vyžádání na adrese kks@centrumbarrandov.cz (kdyby někdo zapomněl, kdy se má za o. Josefa modlit).

✓ V neděli 24. května jsme přivítali nového faráře, otce Miloše. Zdůraznil kontinuitu farářského působení, protože jej s otcem Ptáčkem pojí nejen osobní přátelství, ale také stav kanovnický v karlístejnské kapitule. Farníky si získal hned dobrým kázáním o Duchu svatém a děti „snížením se“ na jejich velikost. Po mši svaté byla možnost přivítat otce Miloše osobně při farní kávě, kde se hned projevila farářská kontinuita: také otec Miloš, jak bylo zvykem otce Josefa, zůstal stát a diskutovat s lidmi mezi dveřmi do sálu, tak aby nikdo neproklouzl ani ven, ani dovnitř. Z obou stran hloučku se utvořily nervózní zácpy, z jedné strany hladové, z druhé žíznivé. Možná zrovna v tomto bychom uvítali změnu! :-)))

✓ Netradiční průběh mělo **poslední květnové setkání mládeže** ze čtvrtěčního „spolča“. Konalo se ve Státní operě, kde byla na programu Poulancova opera *Dialogy karmelitek*. Poulancova hudba byla možná pro někoho posluchačsky náročnější, ale příběh vyprávějící o šestnácti karmelitkách, které v době Velké francouzské revoluce pro svoji víru položily životy, byl velmi strhující, a myšlenky, které v dialogích sester zazněly, nabídl tématy k dalšímu přemýšlení.

Místa „fyzicky“ spojená s nebem

Aktuální případ odcizení lebky svaté Zdislavy v Jablonném v Podještědí vzbudil mnohé otázky o uctívání relikvií svatých. Měli bychom si na ně odpovědět, protože i my uctíváme u sv. Vavřince ostatek sv. Zdislavy a na Barrandově ostatek sv. Ludmily. Proč vlastně katolická církev relikvie schraňuje, opatruje a uctívá?

Malinká holčička v růžových princeznovských šatičkách stojí vedle své maminky, klečící před oltářem. „Mami, a kde je ta Zdislava?“ – „Tady, podívej, kouká se na tebe,“ ukazuje maminka na strašidelnou lebku, zahalenou průsvitným závojem.

Zdislava byla jistě vzácná žena, je pochopitelné, že na ni její kraj dodnes vzpomíná a nedá na ni dopustit, že ji katolická církev prohlásila za svatou a modlí se k ní jako k přímluvkyni. Ale proč církev nedá svým svatým ani po smrti pokoj a nenechá je v zemi očekávat vzkříšení? Proč jejich ostatky rozebírá na části a vystavuje je k uctívání na oltářích? A po nedávné zkušenosti bychom mohli dodat – proč je vystavuje nebezpečí zneuctění? Není to všechno poněkud morbidní?

Pochybnosti o praxi uctívání ostatků svatých mají nejen nevěřící, ale často i samotní katolíci. Mají za to, že je to nějaký středověký výmysl hraničící s modlářstvím, který se v českých zemích rozšířil hlavně díky sběratelské vášni Karla IV. Dějiny křesťanství však dokládají úctu k ostatkům svatých od prvních okamžiků církve. Věřící vždy chtěli mít blízko sebe své milované biskupy, mučedníky, světce všeho druhu – i po jejich smrti. Smrt totiž pro křesťany nepředstavuje konec života, ale spíš začátek Života s velkým Ž, tedy přechod do stavu ještě živějšího.

I když tělo zchází, to, co z něj zbývá, je stále ve spojení s duší. Duše si „hlídá“ každý atom svého těla, aby ho mohla jednou oživit, obnovit a přitáhnout k sobě. To je ve stručnosti obsah křesťanského učení o „vzkříšení těla a životě věčném“. Ty atomy berme s rezervou, my nevíme, na jaké úrovni se materie opět setká s duší, která ji oživuje, ale pro víru ve vzkříšení to není důležité.

A pokud je taková duše už teď v nebi, což platí s jistotou o světcích, i příslušné tělo už patří nebi a věčnosti, což nemůžeme tvrdit o žádné jiné věci na tomto světě, kromě Eucharistie (ale to už je jiné téma). Všechny ostatní skutečnosti – včetně nás samých – jsou ještě rozkročeny nad propastí nebytí.

To je důvod, proč maminka chce, aby i její růžová princezna byla blízko lebky svaté Zdislavy. Ostatky svatých jsou totiž pro věřícího člověka kousky nebe zde na zemi. A kdo by nechtěl být blízko nebe, kde jsou vyslyšeny všechny prosby, osušeny slzy a uzdraveny všechny bolesti? Zkušenost věřících potvrzuje, že ostatky jakoby září duchovním světlem. Jsou to jakési komíny, přímé komunikační kanály do jiného světa, kterému říkáme nebe. Ocitneme-li se v jejich blízkosti, jsme tam sami vtahováni. Jako když nás přítel přivede do společnosti, kam bychom se sami neodvážili vstoupit, a seznámí nás se vznešenými hosty i se samotným Hostitelem. A my se kupodivu vůbec necítíme trapně, protože nás přivedla svatá Zdislava (nebo jiný světec prostřednictvím svých ostatků). Pokud se zbytečně neupejpáme, můžeme si odnést od nebeského stolu mnoho dobrého do svého života a podělit i svoje blízké.

Krádež ostatků, jakkoliv podivná a bezbožná, přece jen měla svůj význam – katolíci si zřejmě měli osvěžit svoji víru, že tělo má v křesťanství zásadní roli. Bůh k nám přišel tělesně a také vystoupil na nebe tělesně. Jsme sice „prach a v prach se obrátíme“, ale každé zrunko tohoto prachu je Bohem posvěcené a pozvané do nebe. Zázraky a vyslyšení mnoha lidských proseb, které Bůh koná skrze relikvie svatých, by nás měly vést k správnému, vděčnému a dětsky důvěřivému využívání této Boží nabídky.

(-redef-)

Hrob rodiny Hergetů

K jednomu z posledních přání otce Josefa během jeho požehnaného působení v naší farnosti patřilo opravit hrob dárců zlíchovské fary – významné pražské podnikatelské rodiny Hergetů. Hrob leží vlevo od kostela, a jak je vidět na fotografii z první poloviny 20. stol., šlo o zvláštní útvar.

Všechny hroby jsou spojeny do jedné plochy, náhrobky nejsou žulové, ale vápencové, nejsou na nich kříže. Od dvacátých let minulého století nebyly příliš udržovány, takže stav před jejich renovací byl opravdu tristní.

Vzhledem k tomu, že rodina Hergetů už v Čechách nežije a hrob není nijak památkově chráněný, zdálo se, že na tuto opravu budeme muset sáhnout do vlastních zdrojů. Naštěstí se našel velkorysý dárc, který opravu hrobu nejen financoval, ale i perfektně zajistil, takže dnes je hrob opět ve slušném stavu. Vápencové náhrobky však bez velkých nákladů vyčistit nelze.

U hrobu je držák na informační tabulku o rodině Hergetů, která bude instalována později. Děkujeme milému dárci, který si přeje zůstat v anonymitě, za velkorysý příspěvek ke zkrášlení okolí zlíchovského kostela. K hrobu jsme natáhli hadici s vodou, aby se mohl hezky zazelenat. Jedinou otázkou zůstává, kdo bude hrob pravidelně zalévat.

Ivan Bok

Jinonice: V příjemný májový večer přišlo do jinonického kostela asi 50 lidí, kteří kostel uvnitř viděli poprvé, anebo naopak přišli zavzpomínat na to, co zde zažili, jako 96letý jinonický pan učitel s paní a také jejich 90letá sousedka. Máme přislíbeny staré fotografie. Děti se účastnily konkurzu na zvoníka u svatého Vavřince, neboť ten náš už stárne (je mu 15), dále sledovaly na keramickém modelu kostela jeho stavební vývoj, dospěli si vyslechl varhanní koncert přímo ušitý na míru našemu nástroji, aby vynikly jeho kvality (šil i hrál Pavel Čížek), a večer završil výklad o historii kostela od osvědčeného Pavla Fabiniho. Děti měly čas na pár her s odměnou a většina si také vyběhla na kůr. Byl to krásný komorní večer.

Zlíchov: Náš varhaník Petr Habán po uvítací skladbě návštěvníkům ukázal a zblízka předvedl varhany, které jsou malé, ale pro tento kostel dostatečné. Potom shrnul svůj výklad malým koncertem složeným z drobných skladeb, na kterých předvedl zvukové možnosti těchto varhan.

Barrandov: V 18 hodin to vypadalo, že všichni tráví horký sluneční den někde u vody. Ale během následujících minut se kostel začal plnit, návštěvníci všech věkových skupin se rozhlíželi kolem sebe nebo využili klidu k tiché modlitbě. A když všichni potvrdili, že skutečně přišli na prohlídku, nezbylo mi, než se chopit mikrofону a začít povídat o historii kostela a farnosti, architektuře a stavbě kostela, jeho liturgické výzdobě a skryté symbolice. První skupina měla spoustu dotazů, ale ta druhá se evidentně těšila na vrchol večera, varhanní koncert našeho regenschoriho Pavla Čížka. Mnozí, třeba i přes seniorský věk, vystoupili na věž. A živo bylo i v KC: oblíbená únikovka opět slavila úspěch a díky skvělé organizaci rodiny Vavřinkovy si mohli čekající zajít do kostela nebo třeba do kavárny na zmrzlinu, někteří sáhli po knize z farní

knihovny, jiní – či spíše jiné – zase po zajímavých kouscích z farního bazárku. Atmosféru zpříjemňovala živá klavírní hudba v sále KC.

A hlavně, všem se podařilo úspěšně „uniknout“ z katechetické klubovny, nikdo nezůstal zamčený přes noc... Děkujeme všem za návštěvu i za dojmy, o které se s námi během večera podělili.

A na závěr dobrá zpráva: Pán Bůh neustále obnovuje svou smlouvu se zlíchovskou farností!

Kontakty

P. Miloš Szabo, farář, tel. 608 099 456, milos.szabo@CentrumBarrandov.cz

Tomáš Mrňávek, výpomocný duchovní na Zlíchově, tomas.mrnavek@centrum.cz

P. Jaromír Odrobiňák, výpomocný duchovní v Jinonicích, j.odrobinak@seznam.cz

Jan Šulc, trvalý jáhen a kostelník u kostela Krista Spasitele, 605 203 341

Milan Flodr, trvalý jáhen a pastorační asistent, MFlodr@seznam.cz

Ivan Bok, ředitel KC, 734 568 450, kks@CentrumBarrandov.cz

Radka Habánová, pastorační referentka a katechetka, tel. 603 872 524,

habanova@CentrumBarrandov.cz

Milena Lisá, Farní charita, provoz KC, 703 335 283, Barrandov@Praha.Charita.cz

Ivana Dufková, kulturní programy, 602 515 360, koncerty@CentrumBarrandov.cz

Eva Fuchsová, kostelnice u Sv. Vavřince, knihovnice, redakce farního zpravodaje

Z Paluby a Podpalubí, 774 608 012, fuchsova@CentrumBarrandov.cz

Radim Ucháč, kostelník u Sv. Filipa a Jakuba, 608 469 864, radim.uchac@x-base.cz

Číslo účtu farnosti: 7771177711/0100

Pravidelné bohoslužby

kostel	Krista Spasitele	Sv. Filipa a Jakuba	Sv. Vavřince	Sv. Jana Nepomuckého
Ne	10:00 růženec 10:30 18:30	8:30	16:00	
Po				
Út	18:00 adorace do 19:30			
St		18:00		
Čt	8:30			
Pá		od 15:00 adorace 18:00		
So				1. so v měsíci 15:00 kvě-lis

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost u sv. Filipa a Jakuba, Praha–Hlubočepy. Vychází podle potřeby. Náklady na jeden výtisk tvoří cca 20 Kč.

Redakční rada Radmila Habánová, Milena Lisá, výkonná redaktorka Eva Fuchsová (-redef-).

Příspěvky posílejte na fuchsova@CentrumBarrandov.cz

Redakce si vyhrazuje právo upravit nebo nezveřejnit dodané příspěvky.

www.CentrumBarrandov.cz